

Завели го при царя.

— Е, покажи сега, да видимъ обувката, — рекълъ царътъ.

Сладкарчето развило кърпата. Гжсокътъ размахалъ криле и скочилъ на пода.

— Стой! Какво е това? — извикалъ царътъ.

— Царю честити, — обадило се сладкарчето. — Прости ми, че те излъгахъ. Къде мога азъ да намъря златни обувки! Ами твоитѣ хора не ме пускаха, та рекохъ съ хитростъ да влѣза. Дойдохъ да си искамъ паритѣ, за баничкитѣ, дето ги изяде твоятъ гжсокъ.

Но тоя день царътъ билъ много сърдитъ. Думитѣ на сладкарчето още повече го разгнѣвили, и той заповѣдалъ да го изгонятъ.

Тръгнало си натъжено сладкарчето за дома. По едно време чува нѣкой следъ него се обажда:

— С-с-с!...

Обърнало се момчето. Гледа следъ него тича гжсокътъ.

— Ехъ, лакомнико, пакъ ли идешъ! Нали ми изяде всичкитѣ банички, какво още искашъ!

И то подгонило лакомата птица къмъ палата, но гжсокътъ, на който много се осладели баничкитѣ, пакъ тръгналъ следъ момчето.

— Тъй ли? — рекло сладкарчето. — Ще те науча азъ тебе!

И то взело гжсока и го занесло на пазаря.

— Бързайте хора! Цар-